

IKKE
HELT

VÅKEN

En fortelling til bruk under LYS VÅKEN

Skrevet av Tore Thomassen

Utviklet med støtte fra Størst av alt – trosopplæring i Den norske kirke.

Her er en gjennomgangs-fortelling til bruk under LYS VÅKEN-dagen-natten-gudstjenesten (som vanligvis arrangeres dag/natt til 1. søndag i advent).

INNHOLD: Fortellingen tar utgangspunkt i kirkerommet og hemmelighetene der, hopper inn i skolehverdagen til Jonas, Jenny og fortellingens jeg-person, vikler seg inn i en forelskelse, spør om hva som gir selvtillit, beveger seg bakover i tiden til en stall i Betlehem, møter miljøutfordringer, fastholder dåpens verdi, og ender ved alterringen, hvor presten trenger hjelp til å vekke de som ikke er helt våkne.

FORM: Fortellingen kan leses/spilles i små episoder á fem minutter, hvor barna kan involveres underveis. En forteller (f.eks. kateket/menighetspedagog) bærer fortellingen. Den siste og tiende episoden framføres under gudstjenesten, eventuelt i preken-delen. Fortellings-bitene puttes inn i løpet av dagen (gjerne også under måltider), og kan fungere som motor helt inn i gudstjenesten. Hver episode starter med et lite inn-rop.

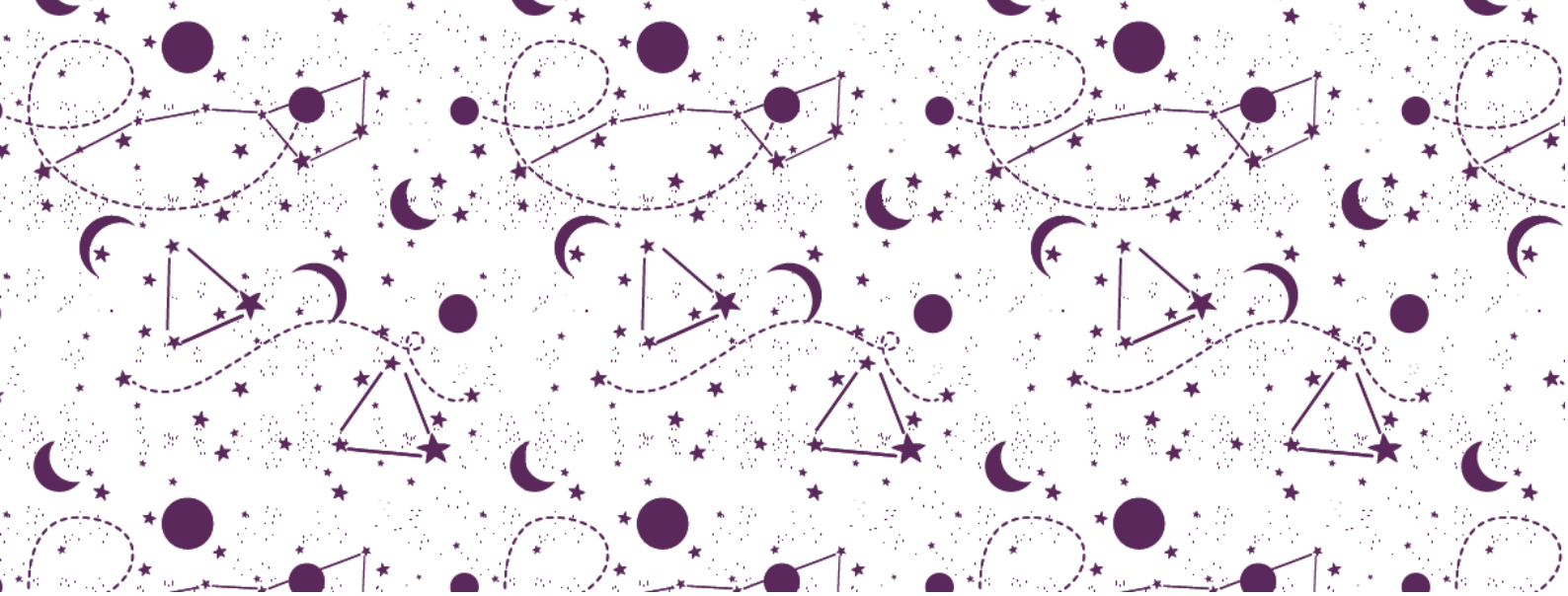
En fortelling tar ulik plass i mennesker. Forhåpentligvis kan IKKE HELT VÅKEN fungere som samlende og motiverende redskap for barna, og gi dem holdepunkter og refleksjoner for tro og tanke, forankret i kirkerommet og i vår tros-praksis. Gjennom LYS VÅKEN-opplevelsen tar de kanskje også med seg en kirke-tilhørighet ut i sin egen hverdag.

Kateket og andre ansvarlige får, med en slik gjennomgangs-fortelling, en konkret vei å gå for LYS VÅKEN-programmet, og kan sette fortellingen inn i øvrig program og lokale varianter. Fortellingen kan aktivere barna, og skape konsentrasjon og retning.

NB: Hvis det er en kateket som er forteller, kan det være lurt å understreke at fortellingen handler om «en annen kateket», og ikke den som forteller. Men unger forstår jo sånt.

De fleste episodene formidles best i kirkerommet.

INTRO-REFRENG, før hver episode - en leder, alle svarer (etter hvert som episodene går, kan barn overta som leder):

L: er du våken, er du klar

A: jeg er våken, jeg er klar

L: har du spørsmål, har du svar

A: jeg har spørsmål, jeg har svar

L: lys, lys våken, kjempeklar

A: lys, lys våken, kjempeklar

AV OG TIL KAN DET SETTES INN ET VERS (etter refrenget - form: refreng-vers-refreng), SOM KAN LESES AV LEDER ELLER BARN (gjerne to sammen):

Her i dette store rommet
her kan alle men'sker komme
Her er veldig høyt til taket
opp til him'len og tilbake
Mange tanker inni hodet
lurer på om jeg skal tro det
Kirka står her, vi er sammen
se på lyset, se på flammen
Gud er lyset som vil skinne
den som leter, den skal finne

1: VI ER I KIRKEROMMET

men det begynner på skolen

Noen ganger tenker jeg; hva om jeg hadde vært verdens smarteste person? Eller bare dobbelt så smart som jeg er nå? Da hadde vel alt vært mye gøyere, bedre?

For det er vel sånn at jo mer du vet, jo lettere er det å finne ut av ting. «Tenk litt smart, da ser du klart», pleide bestefaren min å si. Han lever ikke lenger nå, men han var klok, og hadde alltid tid til å høre på meg, og han svarte på alle de rare spørsmålene mine.

Men er det virkelig så enkelt? At *den som vet mest, fikser livet best* - er det slik?

Ta Jonas for eksempel. Skikkelig gluping. Alltid med øynene i telefonen sin, eller nesa i en bok. Alltid svar når læreren spør om noe vi *ikke* har i lekse. Lurer på hva han har tenkt å bli?

Men Jonas har et problem. Samme hvor mange bøker han leser, hjelper det ikke. Han finner ikke ut av det. Han går i ring. Han er til tider så fortvilet at jeg har tenkt at jeg skulle ta ham i hånda, følge ham til helsesykepleieren, og si:

- Vær så god, her er en håpløst forelska 11-åring. Han er en smarting, men veldig klønete når det gjelder.

For det er klart at det gjelder. Jenny går bare rundt og venter. Hele klassen følger med. Nesten som vi ser et reality-program, bare at dette foregår ikke på skjermen, men midt i klassen.

Noen i klassen har hatt flere kjærestere opp igjennom årene, faktisk helt tilbake til barnehagen! Uskyldige greier. Men for Jonas og Jenny ser det veldig alvorlig ut. Jeg har forsøkt å snakke med Jonas om det, men da sier han bare:

- Du forstår ikke. Det er ingen som kan hjelpe meg.

Det er noe desperat over det hele. Jonas tør ikke engang smile til Jenny. Han er livredd for å møte henne alene i gangen. Samtidig er det det han har aller mest lyst til. En smarting som ikke forstår seg selv, det er ikke lett.

Jeg er nestleder i elevrådet på skolen. Vi kan egentlig ikke bestemme så mye, men vi prater om ting. Regler for snøballkasting og sånt. Så er det noen som låser opp do-dørene når det er folk der, og låser dørene når det ikke er folk der - så de som må på do, ikke kommer inn. Vi må få ordnet med de dørene.

Men for Jonas hjelper det sannsynligvis ikke - døra til følelsene hans er helt låst.

Faren min jobber i kirka, han er kirketjener, en slags vaktmester. Han sier at i kirketårnet er det både vepsebol og flaggermusreder. Flaks at vi er i november nå; et vepsebol brukes kun i sommer-sesongen. Nå har de gule og sorte gjort jobben sin, hele kolonien er utdødd. Bare de unge dronningene lever videre, de gjemmer seg et trygt sted og venter på våren.

Flaggermusene venter også på våren. De lever jo av insekter, så om vinteren må de gå i dvale. Før dvalen må de spise seg opp, slik at de har nok fett å tære på. En aktiv flaggermus kan spise nesten 3.000 insekter i løpet av en god natt. Det merkeligste er at de aldri flyr mer enn 25 meter fra redet sitt når de samler mat.

De henger etter bakbeina når de hviler, med hodet nedover. Om vinteren kan de skru kroppstemperaturen kraftig ned, helt til null grader. Hjertet slår bare fire ganger i minuttet når de er i dvale, mot 500 slag ellers.

Jeg vet ikke hvor fort hjertet til Jonas slår når han tenker på Jenny. Jeg sitter bak ham i klassen, og jeg ser at han titter bort på henne, og så begynner nakken hans å bli rød. Han vingler med hodet og ser forvirra ut. Stakkars Jonas.

Vi hadde avtalt å sitte sammen i kirka på LYS-VÅKEN-opplegget.

- I dag skjer det noe, sa Jonas, da vi satte oss i kirkebenken. Han blunka til meg:

- Eller kanskje vi heller skal si i natt?

Det er lenge siden jeg har sett ham så lys og lett i ansiktet. Hva tenkte han på?

2: HEMMELIGHETER I KIRKEROMMET

Vi skulle sove i kirka. Sove i kirka liksom, jo takk, jeg holder på å sovne når jeg er her sammen med faren min på gudstjeneste. Ikke at jeg er her så ofte.

Jeg tror til og med jeg sov da jeg ble døpt. På veggen hjemme i stua henger det et bilde av meg i lang dåpskjole og med øya igjen. Faren min ser nesten ut som Jesus på bildet, langt hår og skjegg.

- Gammel hippie, sier han, - 20 år for sent. Jeg spilte jo i rockeband på den tida. Kult?

Jeg så bort på Jonas. Han pustet tungt. Blikket hans var limt til gulvet. Han hadde jo sagt at noe spesielt skulle skje? Jeg skulle gjerne sett inn i hodet hans nå, hvilke tanker som romsterte der inne. Det så ikke bra ut.

Jeg kikket opp i taket. Hvor mange meter kunne det være opp dit? Veldig mye høyere enn hjemme i stua i hvert fall. Plass til mange usynlige tanker der oppe. Ja, tankene er usynlige, men de er der likevel, ingen tvil om det.

Jonas sukket, og dunket meg i siden:

- Hvor sitter Jenny?

Jeg smilte:

- Hun sitter to benker bak oss. Tipper at hun ser på deg hele tiden.

Jonas sukket igjen, han åpnet munnen for å si noe, men vi ble avbrutt av trosopplæreren:

- Kan alle sammen komme fram her til alterringen!

Hun som jobber med trosopplæringen i kirka - kateketen - var ei stilig dame; litt sminke, kule klær, smilte nesten alltid, både med munnen og øynene.

Vi reiste oss og gikk langsomt framover i rommet. Jeg så det var vann i døpefonten, det er den samme som jeg ble døpt i. Jonas vred hele tiden på hodet og tittet bakover. Han holdt på å snuble flere ganger. Jeg hvisket:

- Hun er på vei.

HER KAN UNGENE KOMME FRAM og knele ved alterringen, fortelleren står foran alteret, inne i ringen. Ta i bruk de nærmeste stolene og benkene hvis det trengs.

Jeg tok tak i albuen til Jonas, og førte ham framover, som om han skulle være en gammel mann. Så var vi framme.

Rart at de kaller det for alterringen, det er jo ingen ring, bare en halvsirkel.

Kateketen fortalte:

- I kirka er det mange symboler, mange tegn som betyr noe mer enn det du kan se. Ta for eksempel her vi er nå, det vi kaller alterringen - dette lille gjerdet og knele-benken under. Her setter du deg på knærne hvis du blir konfirmert, og her kneler du hvis du gifter deg i kirka.

Jeg kunne se at Jenny så bort på Jonas. Han så rett fram. Håpet de begge to at de en gang skulle knele sammen her? Kateketen fortsatte:

- Det heter alterringen fordi den andre halvdel av sirkelen - den som er usynlig - er i himmelen. Alterringen binder jorda og himmelen sammen. Noe er synlig, noe er usynlig. Jeg synes det er fint å tenke på at livet er mer enn det vi ser. Ja, det er alltid mer enn det vi ser.

Kateketen knelte sammen med oss på det myke stoffet. Hun la albue på rekkverket og lente seg framover:

- De jeg ble konfirmert, knelte jeg her i den hvite konfirmant-kappa - og fikk plutselig latterkrampe. Jeg husker ikke hva jeg lo av. Sikkert bare noe fjollete greier, fordi jeg var nervøs og usikker. Men latteren spredde seg. Etter hvert hang alle konfirmantene over alterringen og rista av latter. I de hvite kappene så vi ut som et gebiss med tenner som lå og klappa av seg selv. Så begynte presten å le også, og deretter alle som var i kirken. Ingen visste hva vi egentlig lo av. Jeg husker bare at det tok flere minutter før vi kom i gang igjen. Sjuke greier.

Jeg så for meg scenen. Gebisset som rista og lo foran alteret. Presten som forsøkte å holde seg alvorlig, men så brast demningen. Latterbølgen som skyllet gjennom kirkerommet og over alle de stivpynta folka.

Da hørte jeg stemmen til Jonas:

- Er det noen som har fått latterkrampe når de gifter seg?

- Det har jeg ikke hørt om, svarte kateketen. - Men jeg har hørt om folk som har vært så nervøse at de har svart feil.

- Hva da, sa Jonas, - svart feil?

- Ja, det var en brudgom, altså mannen, som klarte å svare nei, da presten spurte om han ville ha bruden?

- Oj, sa Jonas, - det ville aldri jeg ha gjort. Jeg ville svart ja, ja, ja, JA!

Nå var det vår tur til å knekke sammen i latter. Men det som skjedde etterpå var enda morsommere. Eller finere, er kanskje et bedre ord.

3: OVERRASKELSER I KIRKEROMMET

Vi hang over alterringen. Jeg lo så jeg begynte å hoste, fikk vondt i magen, og måtte gå og sette meg på en stol. Herifra kunne jeg se både Jenny og Jonas. Jenny lo og var knallrød i ansiktet. Jonas lo forsiktig, og smilet hans ble bredere og bredere. Akkurat som om sola gikk opp i ansiktet hans.

Så skjedde det. Latteren hadde ennå ikke stilnet. Jonas strakte begge hendene opp i lufta, og gjorde noen danse-liknende bevegelser. Plutselig tok han sats, svingte seg over alterringen og inn til kateketen som nå stod foran alteret. Jeg hørte et gisp fra mange munn, helt i takt, samtidig som latteren brått ble skrudd av.

Kateketen så spørrende på Jonas. Han stakk hånda ned i lomma og dro opp telefonen sin. Et par raske tommelbevegelser, så kom musikken. En litt rolig hiphop-låt jeg ikke hadde hørt før. Så begynte Jonas å synge.

Jeg skulle gjerne hatt mobilen min oppe og filma i det øyeblikket. Alle som var rundt alterringen satt med åpen munn og bare stirra på Jonas.

- Alone we are poor, together we are rich, alone we are poor, together we are rich, sang Jonas.

Jeg hadde aldri hørt sangen før. Refrenget kom igjen og igjen, sangen var litt klissete, men jeg forstod at Jonas mente hvert eneste ord. Alone we are poor, together we are rich.

Og stemmen hans var så bra. *Jonas was the man!* Utrolig at jeg ikke hadde lagt merke til det før. I musikk-timene for eksempel, der har det alltid vært mye sang. Vi har hatt en musikk-lærer som har fått oss til å like å synge, vi har nesten blitt et kor.

Men stemmen til Jonas hadde jeg aldri lagt merke til før.

Nå var han ferdig med sangen. Alle klappa som besatt, ropte og bråka. Kateketen smilte sitt bredeste smil, og klappa heftig hun også.

Så kom det enda et sjokk. Jonas løftet hånda, og sa:

- Helt siden vi gikk i barnehagen, og på hvert eneste klassetrinn, har vi hørt at vi er unike og spesielle - at vi har noe som bare er vårt. Jeg har hørt det så mange ganger at jeg ikke reagerer på det lenger. Jeg har egentlig aldri tenkt skikkelig på det, og derfor har jeg ikke trodd på det.

Jonas så rundt seg, lot øynene gli over oss alle sammen. Og vi så på ham. Jonas som vi trodde vi visste hvem var, nå *talte* han til oss?

- Altså, seriøst - hvem av dere tror på det? At dere er spesielle, at dere ikke behøver å bli mest mulig lik andre? At det ikke er farlig å skille seg ut, være litt annerledes?

Han stanset igjen. Kateketen - som egentlig var blitt avbrutt i opplegget sitt - kremtet.

- Jonas, nå har du nesten overtatt jobben min her. Dette er kjempeviktige ting. Kan jeg spørre deg ———

Jonas så på kateketen. Jeg trodde jeg visste hva hun skulle spørre om. Jeg tenkte det var hva som hadde fått Jonas til å tro på at han var unik og spesiell. Det som hadde fått ham til å synge «alene er vi fattige, sammen er vi rike». Hvorfor han turte det?

Men hun spurte ikke om det.

Plutselig tenkte jeg på noe. Er det ikke rart hvordan det kan gå et lyn gjennom hodet, og plutselig har du tenkt mange tanker, og kanskje de henger sammen?

I skolegården vår er det ikke alltid så mye å gjøre. Mulig det er jeg som er treig, men jeg kjeder meg ofte litt i friminuttene.

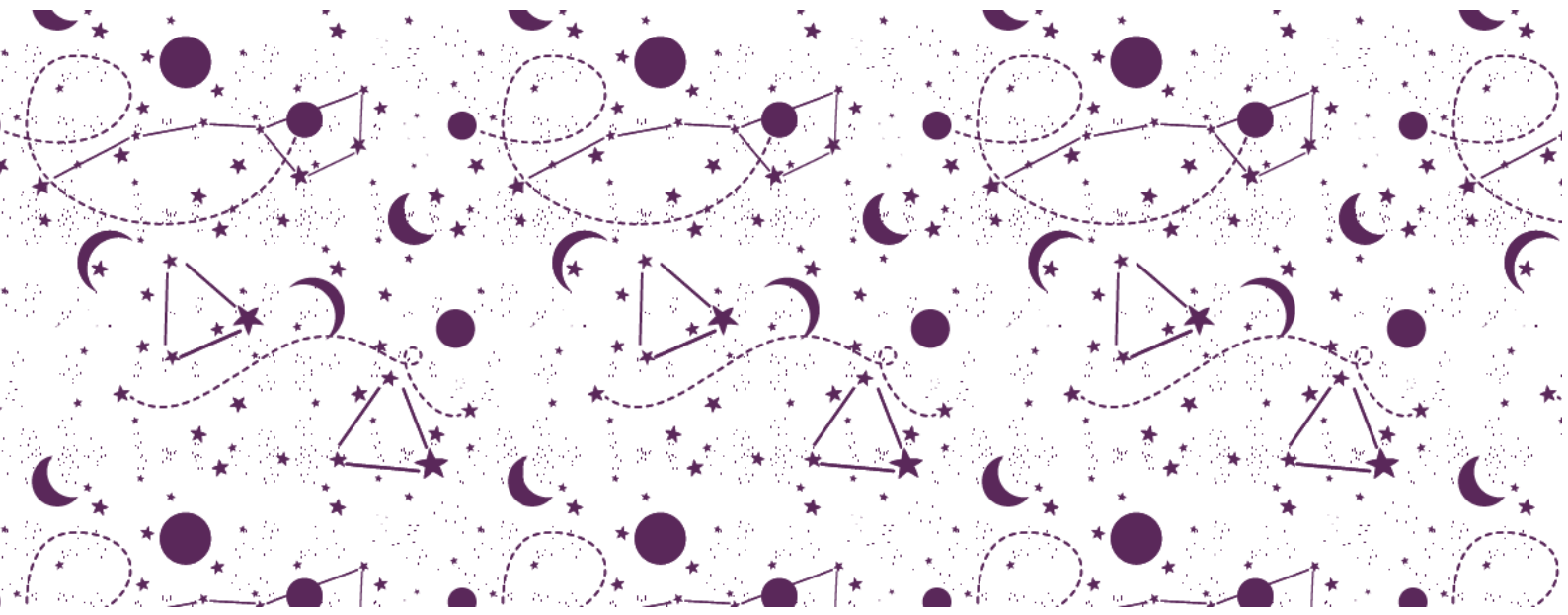
For jeg liker at det skjer noe. Her i kirka skjer det vanligvis veldig lite. Som sagt er jeg her av og til sammen med faren min, hjelper ham litt på jobben hans. Det er ganske stille og rolig i kirka.

Stillhet er sikkert ikke dumt, men bare når jeg skal sove. Hva skjer her en vanlig søndag; rolig prating, orgel, gamle historier, sanger jeg ikke kan? La oss be, sier presten. Du kan be, tenker jeg, jeg er ikke den typen.

Nå satt jeg her og lurte på om Jonas kanskje hadde bedt til Gud? Hvordan kunne han plutselig bli så rolig og sikker? Og at han kunne synge sånn, uten å bli flau?

Han hadde jo sagt til meg at i dag - eller i natt - skulle noe skje. Jeg visste ikke hva han mente - var det dette? Og altså - kan man be til Gud om å få kjæreste, og be om å bli mer sikker på seg selv?

Men så var det dette spørsmålet som kateketen ville ha svar på, fra Jonas.

4: PÅ INNSIDEN

Selv om det ikke er så mye action i kirka, så er det mye rart i et kirkerom. Det er mange tanker folk tenker, mens de sitter i kirkebenkene. Faren min sier at kirka er stedet for de aller største følelsene. Folk gifter seg, bærer barna sine til dåpen, eller gråter i sorg over en som er død.

De aller største følelsene. Jeg så at Jonas rettet seg opp, da kateketen sa hun hadde et spørsmål til ham. Spørsmålet overrasket meg. Og jeg må si at jeg ikke hadde tenkt på det før. Hun sa:

- Jonas, hva er det mest verdifulle du har?

Ordene ble hengende i lufta. Kateketen så på Jonas. Jonas tenkte seg om. Det tror jeg alle gjorde. Det mest verdifulle jeg har?

INNE I HODET TIL JEG-PERSONEN - kan leses av en av ungene:

- Først tenkte jeg på telefonen min.
- Så tenkte jeg på bank-kontoen min. Bestefaren min - så lenge han levde - satte hver måned inn penger på en konto, som jeg kan bruke som jeg vil når jeg blir 18 år.
- Så tenkte jeg på foreldrene mine, de er kanskje det mest verdifulle jeg har? De stiller alltid opp for meg, selv om de også kan være strenge.
- Så tenkte jeg på lillesøsteren min. Hun er ganske slitsom, men jeg kjenner at jeg egentlig er veldig glad i henne.

SLUTT PÅ FORTELLERENS TANKER

Jonas svarte:

- Det mest verdifulle jeg har - er min oppmerksomhet.

Ojsann. Hva var dette? Noe han hadde lest i en bok? Noe han hadde hørt foreldrene si? Kanskje noe han hadde lært seg utenatt for å imponere læreren vår? Min oppmerksomhet? Hva slags svar var det?

Kateketen må også ha blitt litt overrasket. Hun sa ikke noe, bare stirret på Jonas. Det tror jeg de fleste av oss gjorde, vi som var i kirka den kvelden. Jenny satt også med store øyne og var bare pen. Jeg rakk akkurat å tenke at en sånn kjæreste skulle også jeg gjerne hatt, da Jonas kremtet høyt:

- Ja altså, det er jo sånn at det jeg fokuserer på, det får plass inni tankene mine - ikke sant? Så må jeg velge hvor stor plass det skal få - inni tankene. Henger dere med?

Jeg må innrømme at jeg ikke hang helt med. Jeg hørte hva Jonas sa, men klarte ikke helt å forstå hvor han ville. Plass inni tankene. Tankene gjorde vel som de ville, de var jo bare der?

Jonas fortsatte:

- Ingen mennesker er helt like, det vet vi. Jeg kan ofte være usikker på ting, bli mørk inni meg, være skuffa over at ikke alt ordner seg. I går - fredag - da jeg satt i gangen og leste i en bok, kom det en forbi som sa: «Tror du at du er noe eller?» Han går i trinnet over oss. Jeg svarte ikke, så bare i boka.

Nå tok Jonas en pause. Han var sikkert sliten av all pratinga og tenkinga og sangen og alt som hadde skjedd. Så pustet han dypt og fortsatte:

- Jeg tenkte - er det sånn det er? Hvis du gjør noe litt annerledes, så blir du kritisert? Så da bestemte jeg meg. Neste gang noen sier: «Tror du at du er noe eller?» - så skal jeg svare: JA! For alle er noe, vi ER spesielle. JA?

Kateketen løftet hånda:

- Og det er her dette med oppmerksomheten kommer inn?

- Ja, sa Jonas, - det er her dette med oppmerksomheten kommer inn.

Da skjønnte jeg hvorfor Jonas plutselig turte å synge for oss. Han trodde på det vi har hørt hele veien, helt siden barnehagen.

De snakker mye om å tro i kirka. Tro på Gud og sånt. Men så er det altså like viktig å tro på seg selv? Ikke noe vits i å bli innestengt i de små tankene. Det er alltid noen som vil kritisere deg. Ikke fokuser på det.

Kateketen kremtet:

- Maria - som ble mor til Jesus - var ikke så gammel da hun fikk englebesøk, og fikk vite at hun var utvalgt av Gud. Hun var en helt vanlig, ung kvinne, kanskje fem år eldre enn dere. Hun valgte å tro på den store planen - at Gud skulle bli menneske - som skulle vise oss hvem Gud er.

Det ble stille i det store kirkerommet. Jeg tenkte; jeg er ikke klar for store prosjekter, men forandringen som hadde skjedd med Jonas, fikk meg til å lure på flere ting.

Kateketen gikk videre:

- Nå trenger jeg to som kan spille Josef og Maria, jeg har et lite manus her, dere kan bare lese replikkene. Jonas, nå som du er så godt i gang; kan du være Josef? Og som Maria - hm, vanskelig - velger jeg Jenny. Ok?

Nå gispet vi helt i kor igjen, alle sammen. Hvordan skulle dette gå?

5: PÅ VEI MOT EN STALL I BETLEHEM

HER TRENGER VI to barn til å være JOSEF og MARIA, en som kan være ESEL, og en som kan være en SNAKKENDE STALL. Ingen skal sitte på eselet, det skal bære to tepper (ev soveposer), og noen tøyposer med mat og vannflasker. Maria og Josef kan ha enkle kostymer, f eks to kjøkkenhåndklær på hodet. Den snakkende stallen kan sitte på en stol og ha to plankebiter lent mot seg. Kateketen er forteller (F).

F: Maria og Josef legger teppene og posene på eselryggen, og klapper eselet litt på nakken.

JOSEF: - Er du klar Maria, har vi husket alt?

MARIA: - Jeg er klar. Vi har mat for en uke, og vann for to dager.

JOSEF: - Heldigvis er det mange landsbyer underveis, med brønner hvor vi kan få vann.

MARIA: - Ja, eselet trenger også vann, reisen vil ta i hvert fall en uke.

ESELET: - Hva, så langt? Vet ikke om jeg gidder.

JOSEF (til eselet): - Hm, det er 180 kilometer fra Nasaret til Betlehem. Hvis Maria med den store magen kan klare det, kan vel du også.

ESELET: - Stakkars Maria, nå ble jeg litt flau. Du kan få sitte på ryggen min Maria, jeg skal nok klare det.

MARIA: - Tusen takk, jeg hadde jo håpet på det.

F: - Josef og Maria var forlovet. De bodde i Nasaret. Hele landet deres var tatt av romerne. Keiser Augustus måtte ha mer skattepenger for å holde det store riket i gang, det er dyrt å drive krig. Derfor måtte alle skrives inn i manntall, registreres, i den byen slekten deres kom fra. Josef var av Davids slekt, som kom fra Betlehem. Selv om Maria snart skulle føde, måtte de allikevel dra.

SNAKKENDE STALL: - Hei, jeg er en snakkende stall. Men det er ingen som forteller meg noe. Hva skjer nå - aldri har jeg sett så mange folk her i vår lille by? (Sukker tungt)

- Men det kommer nok ikke til å foregå noe spesielt her hos meg, her er alt som før. To par duer kurrer under taket mitt. Den gamle oksen tygger drøv som vanlig. Katten sover i høyet. Aldri er det hos meg det skjer. Jeg er ikke noe spesielt.

MARIA (desperat): - Nå må du snart finne et sted Josef, barnet kan komme hvert øyeblikk!

JOSEF (nesten like desperat): - Jeg har banket på alle dører! Ikke en ledig seng noe sted.

MARIA (enda mer desperat): - Ja, men Josef - riene, det presser på!

ESELET (roper): - Jeg ser en stall der nede. Jeg kan lukte tørt høy. Vi går dit, kom igjen, det er sikkert varmt og godt hos dyrene!

MARIA, JOSEF OG ESELET skynder seg bort til den SNAKKENDE STALLEN. Josef brer et teppe utover gulvet, Maria legger seg ned.

SNAKKENDE STALL: - I alle dager, noe slikt har jeg aldri opplevd. Her dundrer det inn med besøk. Og der oppe på himmelen - en stor, skinnende stjerne. Oj oj.

- Synes nesten jeg hører noen som synger også, fra skyene! Men det er nok bare innbilning - tro det den som vil. Men uansett skjer det fantastiske ting her, barnegråt hører jeg i hvert fall, klart og tydelig!

F: - Det gikk bra med fødselen. Vi sier takk til Maria, Josef, eselet og den snakkende stallen. Applaus! Deltakerne kan ta hverandre i hendene og bukke.

6: KLIMA

Slik gikk det til at Jonas og Jenny ble stående, hånd i hånd foran alterringen, etter å ha spilt mann og kone. Eselet og den snakkende stallen gikk raskt og satte seg, men jeg kunne se at Jonas virket helt fjern. Han ble bare stående og holde godt fast i Jenny.

Eller kanskje han var helt nær, og ikke fjern i det hele tatt? Kanskje han aldri hadde kjent seg nærmere? Jenny så på ham, hun slapp heller ikke taket. Jonas så bare rett fram, munnen var åpen. Etter hvert løftet han hodet, og så rett opp i taket.

Så falt han.

Nesten som i sakte film kunne vi se Jonas seile bakover, helt stiv, lik et tre som blir felt i skogen. Jenny ble så overrasket at hun ikke klarte å holde ham. Heldigvis var det teppe foran alterringen, jeg tror ikke han skadet seg.

Men da kateketen og vi andre som satt nærmest, bøyde oss og betraktet klassens gluping, var han helt hvit i ansiktet. Jonas hadde besvimt.

Det gikk noen sekunder. Jenny bøyde seg over den besvimte og ropte:

- Jonas!

Jeg kunne se det sitre forsiktig i øyelokkene hans. Plutselig åpnet han begge øynene, så fast på Jenny, og sa:

- Ja, ja, ja, ja, JA!

Det var stille tre sekunder. Så braket latteren løs igjen, minst like høyt som forrige gang. Hele kirkerommet ble en latterboble, og vi var alle midt inne i boblen. Kateketen også, hun lo så den svarte mascaraen på øyevippene rant nedover kinnene. Hun liknet en indianer med krigsmaling.

Vi klarte å komme oss videre i LYS VÅKEN-programmet. Aldri hadde jeg trodd jeg skulle le så mye i kirken. Det faren min sa, var nok riktig; det var plass til mange store følelser her.

Men så snudde stemningen brått. Det la seg et mørke over hodene våre, over døpefonten, over lysene på alteret - og resten av latteren som ennå satt i kroppene våre.

- Betlehem i dag er et vanskelig sted, sa kateketen. - Israelerne har bygget en høy mur mot palestinerne. Å reise fra Jerusalem til Betlehem tok vanligvis bare 20 minutter før muren kom, nå kan det ta to timer - fordi alle må gjennom kontrollpostene. Her står soldater med våpen og sjekker absolutt alle. Mange kristne palestinere har flyttet fra Betlehem, de orket ikke bo der lenger.

Kateketen flyttet seg bort til lysgloben. Det store lyset i midten stod alene og brant. Vi hadde fått vite at det var Jesus-lyset, som kunne lyse for hvert menneske, og at lysgloben var et bønnested.

- Nå, sa kateketen, - kan dere komme fram og tenne et lys hver. Så kan dere be en bønn inni dere, om at det må bli slutt på krigen i Midt-Østen, eller dere kan be for miljøet - at vi må klare å ta vare på denne fantastiske kloden som Gud har gitt oss.

HER KAN UNGENE komme og tenne lys i globen. Er det ikke plass til alle, kan det for eksempel stå et bord med the-lys ved siden av.

INNE I FØLELSENE TIL JEG-PERSONEN (leses av en av ungene):

- Åh, klima igjen. Jeg kjenner det kommer krypende noe rart i magen.
- Noe tungt plasserer seg i hodet. Det er alt for mye sol, og alt for mye regn.
- Og alt for mange tanker om at jorda ikke kommer til å klare seg, at alt bryter sammen!
- Jeg vet det er dumt å tenke sånn, men det kommer bare, og jeg kan bli både kvalm og sliten av det.
- Lurer på om Jonas-trikset kan hjelpe meg?

SLUTT PÅ FØLELSES-RAPPORTEN

Jeg så rundt meg. Jenny og Jonas stod ved siden av hverandre ved lysgloben og tente hvert sitt lys. Helt tett sammen stod de. Heldige Jonas, tenkte jeg, du kom deg ut av krisa og inn i lyset.

Så var det talen som Jonas hadde holdt, om at det mest dyrebare han hadde var oppmerksomheten sin. Jeg tenkte på det som Jonas-trikset; det som hadde fått ham til å bli tryggere på seg selv, tørre å gjøre ting, ikke være så redd for hva andre ville si. Kanskje det kunne hjelpe meg også, mot de mørke tankene?

- Det er ikke bare andre som skal bestemme hva livet er, sa kateketen. - Livet er ikke bare et avtalt spill. Eller på en annen måte er livet et spill. Men du er med og bestemmer. Vi må finne ut hva som gir oss tro og håp.

- Og kjærlighet, ropte Jonas. - Tro, håp og kjærlighet, alle tre.

Vi måtte le litt igjen. Jonas var en mye friere person nå. Det var ganske underlig.

- Jeg er tante til en kjekk, ung mann, sa kateketen. - Han er et par år eldre enn dere. Kanskje dere har hørt om ham. Det skjedde noe for et par år siden. Han synes det er ganske pinlig nå, men han har kommet ganske bra over det.

Så fortalte hun at for noen år siden stod det et stykke i avisa om gutten, som hadde stjålet kontanter fra foreldrene og kjøpt verdikort fra Steam på Gamestop i Kristiansand. Gutten var 13 år og gamblet bort verdi-kort for 31.000 kroner.

Hm. 31.000 kroner. Jeg tenkte at det er lett å bli hekta på ting, fanga av tanker og følelser. Mange i klassen spiller mye, men vi snakker aldri om at det kan bli *for* mye.

Nå kjente jeg meg trøtt, og tenkte faktisk at det skulle bli deilig å sove. Da hørte jeg plutselig Jenny rope høyt om hjelp!

7: LYD DU IKKE HØRER

Har du noen gang hatt følelsen av at det du ser med dine egne øyne, ikke er virkelig? At du er midt inne i en film som snart er slutt, og så begynner virkeligheten igjen? At du ikke er helt våken?

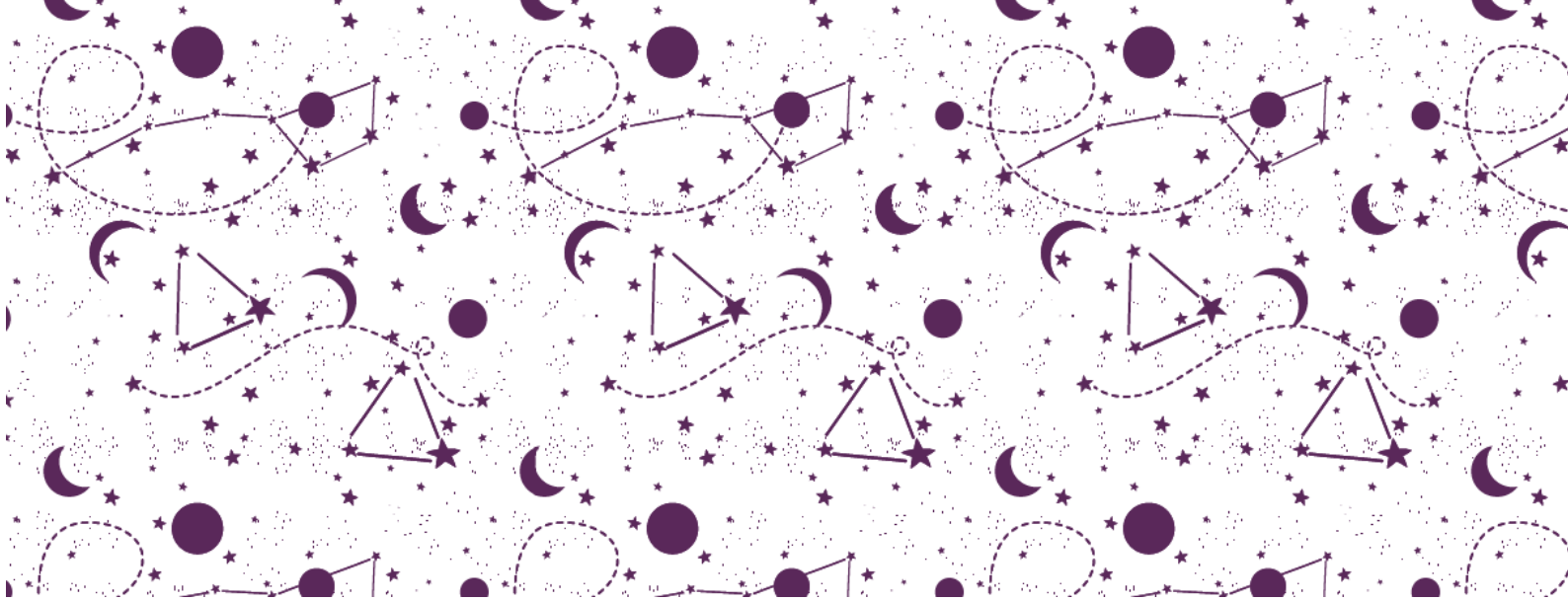
Da jeg hørte Jenny rope om hjelp, forsto jeg ikke hva som foregikk. Jenny stod bakerst i kirkerommet og ristet det lange, fine håret sitt med begge hendene. Ved føttene hennes lå et lite dyr. Kateketen løp ned til Jenny. Vi løp etter.

Jeg så med en gang at det var en flaggermus. Den roterte rundt på teppet. Jenny ropte om igjen og om igjen:

- Er den borte? Ta den bort! Er den borte? Ta den bort!

Kateketen holdet rundt Jenny. Jonas stod ved siden av og klappet henne på ryggen.

Akkurat da kom faren min inn døra. Jeg hadde glemt at han skulle hjelpe til som nattevakt. Raskt samlet han flaggermusa i hendene sine, før han sa:

- Ojsann - nå er det vel to som ble skremt her tenker jeg. Både du, Jenny - og flaggermusa; begge fikk et skikkelig sjokk. Jeg går bare opp i tårnet med flaggermusa, kanskje den klarer seg. Så skal jeg forklare.

Flaggermusa lå rolig i hanskene hans. Faren min bruker alltid skinnhansker når det blir kjølig ute. Det var underlig å se det lille flaggermus-hodet som stakk opp av hanskene.

Vi gikk og satte oss i benkene. Jenny satt mellom kateketen og Jonas. Jonas blunket til meg.

Faren min kom inn. Han stilte seg foran oss.

- Jenny, kan du forklare hva som skjedde?

Jenny så på ham, snufset litt, og fortalte med lav stemme:

- Jeg var bare ut på do. Da jeg var ferdig og kom ut i gangen, så jeg at døra til galleriet var åpen. Vi var jo oppe og så på orgelet. Så husker jeg ikke mer før noe traff meg i hodet, og viklet seg inn i håret mitt.

Faren min nikket. Før han kom, hadde vi alle vært opp på galleriet. Organisten hadde vist oss hvordan orgelet fungerte. Han var veldig stolt av det, det var gammelt. Han kalte det verdens største instrument, og ba oss se på de store pipene hvor lyden kom fra. Så spilte han et orgelstykke av Johan Sebastian Bach. Det ble så høyt på slutten at alle holdt seg for ørene. Organisten bare gliste og så lykkelig ut.

- Ja, sa faren min, han er flink til å snakke rolig: - Dere vet jo at jeg er kirketjener her. I det siste har vi jobba litt oppe i kirketårnet. Det er snakk om å lage et slags klubbrom for barn der. Tror de skal kalle det Tårnagent eller noe. Vi har satt på noen vifteovner, mens vi la nytt gulv der.

Han så på Jenny:

- Så tipper jeg - uten at jeg er ekspert på dette - at det har blitt såpass varmt for noen av flaggermusene, slik at noen av dem - i hvert fall en - har blitt vekket i vinterdvalen. Når flaggermusa skal fly, slipper den seg ned og seiler litt gjennom lufta, før den får ut vingene. Tipper det er det som har skjedd, Jenny.

Flaggermusa slapp seg ned, fikk ikke vingene skikkelig ut. Så skjente den videre nedover, til den traff hodet ditt.

Faren min og kateketen snakket lavt sammen. Så sa han:

- Vi tror det er best at du går hjem og vasker håret. Så kan du komme tilbake etterpå, hvis du har lyst. Jeg vet jo hvor du bor - det er ikke lange biten - skal jeg følge deg hjem?

- Jeg kan følge Jenny hjem, smalt det fra Jonas, han hadde reist seg, ansiktet var et digert smil. Vi andre bare lo, noen lage smatte-lyder.

-Greit, sa kateketen, - vi andre kan tenke oss litt om, og lytte til to forskere. Værsågod, forskere!

TO FORSKERE (A og B) SAMTALER (to barn velges og får manus, barna kan godt ha på seg hvite frakker):

A: - Er det slik at flaggermus er blinde - det er mange som tror det?

B: - Se på et bildet av en flaggermus - de har fine øyne. Men synet er lite utviklet hos de fleste artene.

A: - Hva med ørene, de er store; hører de spesielt godt?

B: - Ja, de hører ekstremt godt. Når de jakter på mat, eller bare flyr, styrer de etter lyd.

A: - Hvordan kan de styre etter lyd?

B: - Noen her som vet det? (vent på svar her, før du tar ditt svar) - Ja, flaggermus bruker ekko. De sender ut korte, høye skrik i rask rekkefølge. Det er en mye høyere frekvens enn mennesker kan høre. Når lyden treffer noe, sendes den tilbake, et ekko som treffer flaggermus-øret. De «ser» med ørene. Derfor kan de fly i mørket.

A: - Ja, forskere har registrert at flaggermus kan høre ekkoet av en tråd som bare er *0.1 millimeter* tykk.

B: - Det er helt utrolig. Selv i mørkeste natta har ikke insektene sjans til å komme unna.

A+B: - Lenge leve Batman! Takk for oss.

Kateketen kremtet:

- Flaggermus er *bat* på engelsk - derfor Batman. Han jakter også om natta. Men noen ganger tenker jeg at det er mange lyder *vi* ikke får med oss. Vi hører bibelfortellingene, men så hører vi dem ikke likevel. Vi hører at vi er bra og spesielle - slik som Jonas sa - men så hører vi det ikke likevel. Hvorfor er det slik?

8: ET PLUSS-TEGN

Samtidig som Jenny og Jonas forsvant ut døra, kom presten inn. Hun så ut som en helt vanlig dame når hun ikke hadde prestekjole på.

Kirken er virkelig et annerledes sted; det er jammen ikke mange jobber hvor både kvinner og menn går med kjole!

Når jeg tenker meg om, så har jo både gutter og jenter kjole på seg når de døpes som små. Og konfirmantene har hvite kapper. Jeg har hørt presten si at hvitt er festens og gledens farge. Hvitt er også tegn på at du er ren. Dåpskjolen er så lang at du aldri kan vokse fra den. Joda, jeg har da fått med meg litt når jeg har vært i kirken.

Nå var det prestens tur:

- I dag, eller jeg mener - i kveld, er en litt merkelig dag, en litt merkelig kveld. Det er siste dagen i kirkeåret. Vi har en litt annen kalender i kirka. I morgen er det første søndag i advent, den første dagen i det nye kirkeåret.

- Yeah, var det noen som ropte; - da er det nyttårsaften i kveld!

- Riktig, sa presten, - det er derfor dere kan være lenge våkne. Men i morgen skal vi tenne det første lyset, og begynne å sikte framover mot julaften.

Jeg tenkte på Jonas. Han hadde nok opplevd julaften allerede - følge Jenny hjem! Jeg håpet at han ikke tabbet seg ut - det er jo ingen av oss som har noe særlig øvelse i å være kjærester.

Jonas er nok min beste venn, selv om han er en skrue. Vi prater om alt mulig. Eller nesten alt mulig. Vi snakker ikke så mye om Gud og slike ting. Foreldrene til Jonas går ikke i kirken, mine foreldre gjør det.

Begynner du automatisk å tro på Gud når du går ofte i kirken? Blir du en bil om du står mye i garasjen? Du bestemmer vel selv - såne ting skjer vel ikke automatisk?

- Siden vi i morgen skal tenne det første lyset - , presten fikk ikke fullført setningen, da det brått ble mørkt i kirken. Heldigvis brant lysene i lysgloben, men det store kirkerommet ble veldig annerledes. Noen hylte. Jeg kjente at naboen grep meg i armen.

- Jeg må tilstå at dette var avtalt, sa presten. - Det var kirketjeneren vår som slo av strømmen.

Typisk faren min. Han er alltid med på et stunt. Mamma påstår at han aldri kommer til å bli helt voksen. Det synes jeg er fint.

- Det er forskjell på lys og mørke, selvfølgelig, fortsatte presten. - Når du blir døpt, tenner vi dåps-lyset ditt. Jesus sier om seg selv at han er verdens lys, og at den som følger ham, ikke skal vandre i mørket, men ha livets lys!

Livets lys. Jonas hadde jo sett lyset, og forstått at han ikke skulle fokusere på mørket, men på alt det fine. Men når du er 11 år pleier du ikke å tenke så mye på *hva du skal tenke på*. I hvert fall ikke jeg. Mulig jeg er seint utvikla.

- Men nå, sa presten, - går jeg opp på prekestolen. Før i tiden - i noen kirker - tenkte man at det presten sa var så viktig, at prekestolen ble plassert på veggen over alteret. Da skulle du helst ikke ha høydeskrekk.

Presten lo:

- Da jeg begynte som prest, hadde jeg preken-skrekk. Jeg gruet meg så til å stå foran menigheten og tale i 15 minutter. Jeg er en sånn type som liker best å samtale med folk. Dessuten har jeg alltid hatt lese- og skrive-vansker. Dysleksi heter det på fint. Jeg var den i klassen som aldri klarte å lese uten at det ble feil. Da vi hadde skriveoppgaver, fikk jeg alltid boka tilbake med masse røde streker. Jeg var så fortvila!

Jeg kjente at jeg fulgte intenst med nå. Det var stadig mørkt i kirken. Tror nok at det var ganske mørkt inne i presten også, da hun var 11 år, og ikke fikk til å lese og skrive.

- Heldigvis fikk jeg hjelp, fortsatte presten. - God, tilrettelagt undervisning, og forskjellige data-hjelpemidler. Så var det en lærer som sa, så hele klassen hørte det: «De fleste med dysleksi er faktisk over gjennomsnittlig intelligente.»

Presten lo igjen:

- Den setningen hang jeg på veggen hjemme. Det hjalp på selvtilliten. Men nå prater jeg alt for mye. Her er noe av det jeg skal si i prekenen i morgen.

Hun holdt fram et ark:

- Kan en av dere gå til prekestolen og holde en liten preken nå? Og gjøre det samme i morgen - under gudstjenesten? Så får vi til dette sammen?

Så la presten til:

- Hvis det er skrivefeil, så vet dere grunnen. Dysleksi er medfødt og livsvarig. Kan kirketjeneren slå på lyset igjen?

KATEKETEN KAN BE NOEN lese preken-delen, eller spørre hvem som vil gjøre det. Teksten framføres fra prekestolen:

PREKEN-DEL:

- Ingen av oss har bedt om å bli født.
- Ingen lå inne i mammas mage og tenkte; skal jeg gidde å bli født, eller? Skal jeg bli gutt, skal jeg bli jente? Skal jeg ha mørk hud, lys hud, krøller, lang nese, skal jeg bli født i Norge eller i Brasil?
- Ingen av oss kunne velge - vi er alle gaver til livet.
- Vi må respektere hverandre for den vi er.
- Dåpen er også en gave.
- De fleste av oss valgte ikke selv å bli døpt.
- Allikevel skjedde det - du har til og med en attest hjemme, på at du er døpt.
- Dåpslyset ditt ble tent. Kanskje du også har *det* hjemme?
- Første søndag i advent tenner vi det første lyset.
- Lyset er sterkere enn mørket.
- I dåpen ble vi tegnet med korsets tegn.
- Det forteller at kjærligheten er sterkere enn alt.
- Korset ser også ut som et pluss-tegn.
- Husk at du har et pluss over livet ditt.

PREKEN-DEL SLUTT

Vi klappet. Jeg kjente at jeg smilte. Et pluss-tegn over livet mitt. Av og til syntes jeg det var et minus-tegn som var der. At jeg ikke var spesielt bra til noe i det hele tatt. Så spurte presten om noe som hun virket litt flau for.

9: KLAPPING I KIRKEROMMET

Jenny og Jonas kom tilbake. Det var sent på kvelden, men begge virket glade og smilte bredt. Jenny fortalte at moren hennes hadde desinfisert håret hennes, og bedt henne skifte klær.

Det var ledig på benken hos meg, begge satte seg der. Det luktet shampo og nyvasket hår. Jenny strålte. Jeg tenkte at hvis det hadde vært konkurranse om Norges peneste 11-åring, burde Jenny melde seg på.

Jonas strålte også. Rart at noen kan bli så forandret på så kort tid. Jeg dunket ham i siden og hvisket:

- Har dere kyssa?

Han så spørrende på meg:

- Ikke tull da!

- Det er vel ikke tull?

- Ikke vær barnslig, sa Jonas og så på meg med tenke-øynene sine. Det var de øyne han brukte når han måtte forklare noe for folk som ikke hadde skjønnt det. Litt sånn du-er-håpløs-men-jeg-skal-forsøke-å-forklare.

Men jeg ga meg ikke:

- Ikke holdt i hånda en gang?

- Joda, smilte Jonas, før vi ble avbrutt av presten.

Hun kremtet:

- Det var en liten ting jeg lurte på. Eller egentlig to ting. Jeg tar det flaueste først - Presten stanset og pustet dypt:

- Kan dere, etter at prekenen er ferdig, klappe for meg? Akkurat slik dere klappa for den som hjalp meg med prekenen?

Presten så i gulvet:

- Det hadde vært så gøy, noe litt ute av boka - en overraskelse for de som vanligvis kommer til gudstjenesten. Skjønner?

Jeg nikket for meg selv. Presten fortsatte:

- Det passer vanligvis ikke å klappe så mye i kirka. Mye er litt høytidelig, og mye er litt alvorlig. Men mye er samtidig veldig fylt av glede. Ikke det at jeg har lyst til å være noen popstjerne — men ingen har klappet for meg før?

Vi klappet, lenge! Og avtalte at vi skulle reise oss etter prekenen på søndag, og klappe alt vi kunne.

Det andre presten spurte oss om var også litt overraskende. Hun snakket om flaggermusene! Og vepsene, biene, humlene! At når vi presser naturen, ødelegger den, sprer miljøgifter, så forandrer den seg, og det blir mindre og mindre urørt natur igjen. Dyr, som trenger urørt natur, får det vanskelig. Humlene dør, da blir ikke frukttrærne bestøvet, og da blir det ingen frukt.

Flaggermus - som ofte holder til i hulrom i gamle trær, i berg-sprekker, steinurer og små huler, strever med å finne steder å bo. Da kan de trekke inn der hvor folk bor - og noen av dem kan føre med seg smitte, farlige virus.

Det ble veldig stille i kirkerommet. Jeg hadde jo hørt mye om dette før, på skolen og i nyhetene. Presten sa at jorda var Guds gave. Og hvordan hadde vi tatt imot gaven?

Presten stanset, og så opp i taket. Lenge. Etter hvert gjorde jeg det også, og de fleste andre. Det er plass til mange tanker i et hode, både mørke og lyse tanker. Jeg var trøtt, men hadde det fint allikevel. Presten sa:

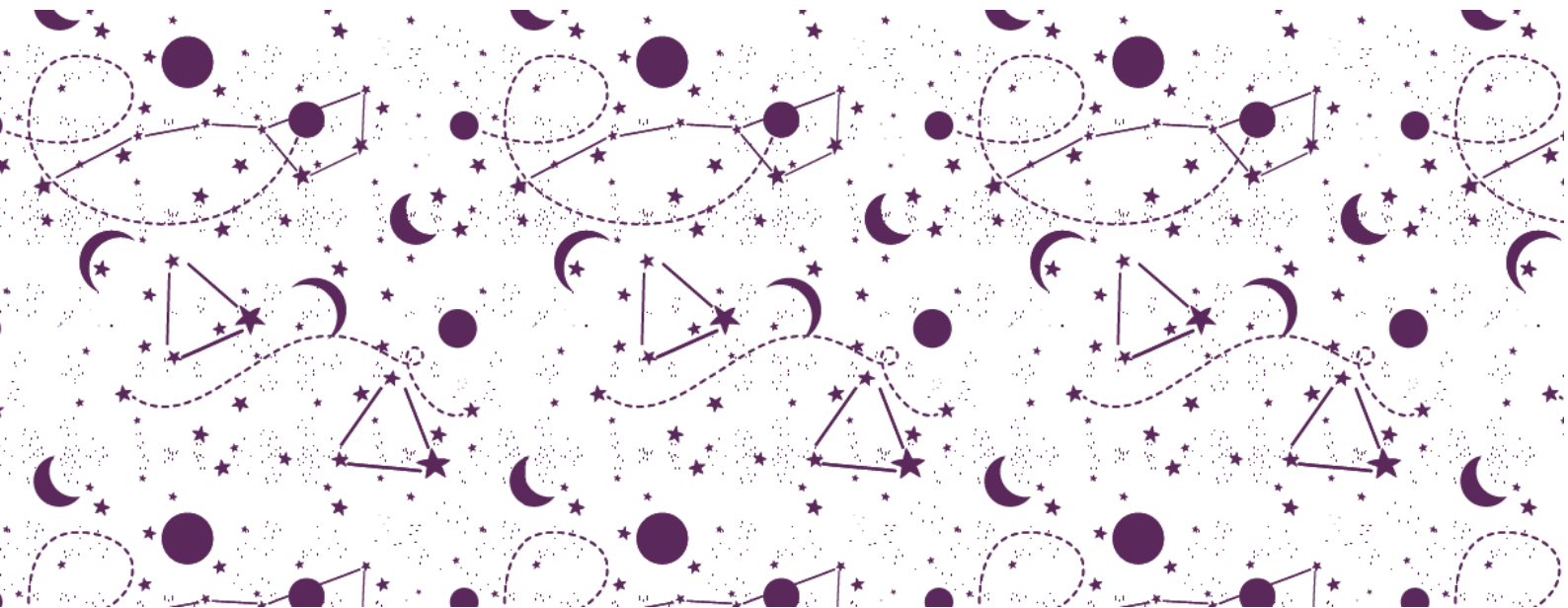
- Det er fint hvis vi klarer å se i samme retning. Se håpet, se mulighetene, se pluss-tegnet. Vi skal ikke gi oss. Vi er Guds medarbeidere. Dere er nå med på LYS-VÅKEN-opplegget. Vi trenger å spørre folk - på gudstjenesten vi skal ha sammen - om de er helt våkne?

Jeg meldte meg til å tenne det første lyset i advents-staken under gudstjenesten. Jeg kjente at det kom til å bli litt mer enn bare å rive av en fyrstikk, og få stearinlyset til å brenne. Jeg skulle tenne en flamme, være med på å si at vi alltid måtte tro på lyset, tro på kjærligheten - og at Gud ikke hadde glemt oss.

Så hadde presten en plan. Nå prekenen skulle begynne, var det startskuddet til vår lille aksjon. Vi skulle ta soveposene våre, gå fram til alteret, legge oss der, og late som vi sov. Presten skulle snakke om å være våken - både for Guds ord og menneskenes ord, forstå hva som foregår - og gjøre noe med det.

Jeg gleda meg! Første søndag i advent. Første søndag i det nye kirkeåret.

HER KAN DET ØVES til gudstjenesten. Ungene tar med soveposene og legger seg rundt alteret. Et stykke ut i prekenen forsøker presten å vekke dem, det er vanskelig, men etter hvert er alle LYS VÅKEN, og klapper når presten er ferdig. Øv på vekking og det som trengs, jfr prestens tale i neste kapittel.

10: GANSKE LYS VÅKEN

- kateketen leser fortellingen, prestens ord fra prekestolen tar presten selv, tilpass dette slik det passer.

Så var det søndag. Jeg vil ikke påstå at vi sov lenge i natt. Det var nokså lyst i kirken, flomlyset utenfra trengte seg inn gjennom de store vinduene. Klokka i tårnet slo hver hele time, og det var også andre lyder jeg ikke var vant til. Mulig at jeg drømte om flaggermus, men det er jeg ikke sikker på.

Jeg sov ved siden av Jonas. Han våknet med et smil og sa:

- Den første søndagen i min nye tidsregning. Visste du at søndag betyr «solens dag», og at mandag er «månens dag»?

Det hadde jeg ikke tenkt på. Uansett skinte Jonas som både sol og måne nå, selv med morgentrøtt ansikt og håret til alle kanter. Blikket hans søkte etter Jenny blant jentene som sov i den andre enden av kirkerommet.

Vi fikk på oss klærne, køen foran doene var lang. Etter frokosten pakket vi sakene våre, øvde på noen sanger, eller salmer - som det heter i kirken. Vi bladde i salmebøkene.

Over hver note står det hvem som har skrevet salmen, og når den ble laget. Noen av salmene er skikkelig gamle, over tusen år! Jeg blir alltid litt satt ut av sånt - tenk så mange som har sunget disse ordene! Og som kunne dem utenat? For tre hundre år siden var det mange som ikke lese.

Vi hadde avtalt at under salmen før prekenen, skulle vi gå rolig opp til alteret, rulle ut soveposene våre, og legge oss ned og lukke øynene.

Presten gikk forsiktig opp til prekestolen. Jeg tenkte på det hun hadde fortalt, ikke om høydeskrekk, men om preken-skrekk. At hun aldri kom til å bli kvitt lese- og skrive-vanskene sine.

- Det er første søndag i advent, sa presten. - Vi har tent ett lys. Det står alene, allikevel skinner det klart. Jesus var et sånt lys, som skinte så klart at håpet ble tent hos de som var omkring. Og de fulgte ham, inn i en ny tid. Livet ble nok ikke enklere for dem, men de hadde fått et håp inni seg, og noe å satse på. Tror du det er tilfeldig at du lever akkurat nå?

Så ropte presten:

- Hei, dere som sover! Er det tilfeldig at dere lever akkurat nå?

Noen av oss reiste oss opp og ble sittende på soveposene. Andre ble bare liggende. Presten fikk besøk på prekestolen av den som skulle hjelpe med prekenen. Jeg var litt glad det ikke var meg.

HER LESER PREKEN-HJELPEREN, står ved siden av presten:

- Ingen av oss har bedt om å bli født.
- Ingen lå inne i mammas mage og tenkte; skal jeg gidde å bli født, eller? Skal jeg bli gutt, skal jeg bli jente? Skal jeg ha mørk hud, lys hud, krøller, lang nese, skal jeg bli født i Norge eller Brasil?
- Ingen av oss kunne velge - vi er alle gaver til livet.
- Vi må respektere hverandre for den vi er.
- Dåpen er også en gave.
- De fleste av oss valgte ikke selv å bli døpt.
- Allikevel skjedde det - du har til og med en attest hjemme, på at du er døpt.
- Dåpslyset ditt ble tent. Kanskje du også har *det* hjemme?
- Første søndag i advent tenner vi det første lyset.
- Lyset er sterkere enn mørket.
- I dåpen ble vi tegnet med korsets tegn.
- Det forteller at kjærligheten er sterkere enn alt.
- Korset ser også ut som et pluss-tegn.
- Husk at du har et pluss over livet ditt.

PREKEN-DEL SLUTT

Presten overtok igjen:

- Lyset er tent for deg, du har et plusstegn over livet ditt. Hvem skal du la lyset skinne for?

Presten så utover alle som var i kirken:

- Du skal la lyset skinne for de som trenger det. Du kan være det ene lyset; slik som Greta Thunberg er det. Det er mange minus-tegn over jordkloden vår. Vi er mange som trenger å bli vekket. Det er mange lys vi må tenne. Vi trenger mange pluss-tegn. Vi trenger håp og forandring.

Presten bladde opp i Bibelen:

- Her skal dere høre hva Jesus leste fra Det Gamle Testamentet, i synagogen i Nasaret, da han begynte på oppdraget sitt:

*Herrens Ånd er over meg,
for han har salvet meg
til å forkynne et godt budskap
for fattige.
Han har sendt meg
for å rope ut*

*at fanger skal få frihet
og blinde få synet igjen,
for å sette undertrykte fri
og rope ut et nådens år
fra Herren.*

Jeg ble overrasket da presten sa at dette var skrevet 800 år før Jesus leste det. Men Jesus sa at det gjaldt for ham.

Presten fortsatte:

- Et nådens år, et nytt år. Første søndag i advent er den første dagen i det nye kirkeåret. Begynnelsen på noe nytt. Flere muligheter. Et plussstegn til. Er dere våkne?

Nå gikk presten fra prekestolen og bort til noen av oss som satt på soveposene våre:

- Hjelper dere meg med å vekke de som ikke er helt våkne?

Vi gikk rundt og rusket i de som lå i soveposene. Alle kom seg på beina, og vi stilte oss rundt presten. Hun sa:

- Godt. Nå er vi sammen, våkne, og med et pluss-tegn over livene våre. Vi kommer - som Jesus sa - med et godt budskap. Det første lyset er tent. Vi går videre inn i advent med håp om mer lys. Vær det pluss-tegnet du er. Amen!

Da klappet vi. Noen plystret og ropte. Vi klappet som om vi skulle være på verdens beste konsert med verdens beste artist. Presten tørket en liten tåre. I øyekroken kunne jeg se at Jonas og Jenny holdt hverandre med en hånd hver, og klappet sammen med den andre, om du forstår hva jeg mener. Uansett var det ikke nødvendig å si noe mer akkurat nå.

Lyset var tent.

IKKE
HELT

WAKEN